

От извора (otizvora.com)

ВУЛКАНИТЕ, НАВОДНЕНИЯТА АРХЕОЛОГИЯТА И ПОЛИТИКАТА II

През последното десетилетие българската общественост беше конфронтирана с една научна хипотеза за огромна по размерите си природна катастрофа, свързана с внезапното и стихийно нахлуване на водите от Средиземно море в района на днешното Черно море, което дотогава е било сладководно затворено езеро, подобно на Каспийско море, и чието ниво по това време, около началото на историческата епоха, било повече от сто метра под нивото на Средиземно море. Тези води заливат като потоп огромни гъстонаселени територии предимно по неговите сравнително плитки западни и северозападни брегове при страшна природна катастрофа, от която навярно идва и името му «Черно море», запазено и досега от населението на западните и северните му райони, докато за гърците то е Πόντος Εὐξεινος (гостоприемно море).

Както винаги, когато едно събитие е свързано непосредствено с нашата страна, известията за него стигат със значително закъснение, за да бъдат преди това съответно обработени от отговорниците по масовите медии. Този път по изключение те се включиха във вече започналата дискусия със закъснение поради тяхното „преструктуриране“, т.е. преминаването им под един общ чужд покрив. В останалите страни на запад и в далечния изток сведенията за тази нова хипотеза се появиха още в началото на 1997 година, отначало в научната преса, а почти едновременно и по телевизията с излъчването на научнопопулярен филм на BBC, малко след това преведен на немски и показан по Третата програма на германската телевизия, последван две години по-късно и от една голяма книга, издадена в 2000 г. и на български език. Тъй като книгата – и то със специални допълнения за българските читатели – вече е позната, тук ще предам накратко само съкратената версия на филма от авторите на хипотезата.

Съдържанието на филма е следното: Двама американски океанографи, старши научни сътрудници (senior scientists) в Lamont-

Doherty Earth Observatory of Columbia University, проф. Уилям (Бил) Райън (William Ryan) и проф. Уолтър Питман (Walter Pitman), стигат до заключението, че потопът, описан в Библията, но и в шумерския епос за Гилгамеш от второто хилядолетие пр. Хр., в действителност се отнася до заливането на обширния район около Черно море с вода от Средиземно море. Повод за тяхната хипотеза им дават, от една страна, резултатите от океанографските изследвания на д-р Дейвид Рос (David Ross) от Океанографския институт в Удсхол (Woodshole), който е първият учен от Запада, направил в 1991/92 година изследвания на дъното на Черно море за изготвяне на точна карта на неговия профил. От друга страна, като повод за тази хипотеза им служат някои цитати от шумерския епос за Гилгамеш, в които става дума за пътуването му в търсене на Утнапишим – единствения човек, преживял Всемирния потоп. До появата на тяхната хипотеза в ортодоксалната наука е възприета теорията на руските изследователи, изложена във филма от проф. Павел Долуханов от университета в Нюкесъл.

Според него преди около 20,000 години Черно море, което дотогава било затворено сладководно езеро, поради намаления приток на води от подхранващите го реки, достигнало до най-ниската точка на нивото си – около 140 м под сегашното му ниво. Приблизително към деветото хилядолетие преди нашата ера, поради повдигане на нивото на океаните и съответно на Средиземно море с около 30 метра, започнало постепенното нахлуване на средиземноморска вода от Босфора към Черно море, като този процес продължил много хилядолетия, докато водата на двете морета се изравнила. По това време Босфорът представлявал тясна ивица земя, която могла да бъде прегазена – оттам и името му: *Bōs-poroj* (=кравешки брод). Тази хипотеза за постепенно изравняване на водите от двете морета поддържа и д-р Дейвид Рос в резултат на неотдашните си изследвания. Но докато според руската теза и теорията на Дейвид Рос имаме постепенен и дълготраен процес, Райън и Питман, въз основа на съобщението за потопа в епоса за Гилгамеш, са убедени, че това е било катастрофа, протекла в кратък период от време, при която огромни плодородни и населени територии били заляти с

вода, подобно на потоп. От епоса за Гилгамеш те тълкуват в полза на своята хипотеза както посоката, в която се е отправил Гилгамеш, «към страната на залязващото слънце», която е на северозапад от неговата родина, град Ур, т.е. областта на Черно море, а не Персийския залив, както повечето автори тълкуват текста, но също и името, с което той обозначава морето – «Мъртвото море». Като резултат от нахлуването на солена вода в басейна на Черно море цялата негова фауна загива, при което се образува отровният газ сероводород, непозволяващ зараждането на живот в неговите дълбочини. Райън и Питман научават, че и един български изследовател от Океаноложкия институт във Варна, д-р Петко Димитров, въз основа на своите наблюдения твърди – и то противно на колегите си, смятащи го за фантаст – че на дълбочина около 100 до 120 м под сегашното ниво на Черно море теренът свидетелства за внезапно заливане с морска вода, която унищожава цялата негова фауна, но оставя напълно запазени крайбрежните плажове и дюнните образувания. От текста на филма става ясно, че предположенията си, възникнали въз основа на някои сондажи през 1976-1977 година, Петко Димитров още през 80-те години подкрепя с лични наблюдения по време на своите изследвания с помощта на малка подводница, когато той прави и заснемания на морското дъно. Със съдействието на д-р Джелал Шенгюр (Celal Şengür) от Техническият Университет в Истанбул Питман получава данни, доказващи също много бързото снижаване дъното на Босфора, което се дължи на преминаването през него на огромни количества вода за сравнително кратко време.

Сондажите, извършени на дъното на Босфора, показват наличието на твърда скала на еднаква дълбочина от около 80-100 метра от днешното ниво, т.е. около 60 м над тогавашното ниво, върху която скала сега има късни наслоявания от тиня. Питман сравнява района на Босфора с Ниагарския водопад, но с уговорката, че не само разликата във височините е била по-голяма, но и количеството вода, вливаща се от Средиземно море, е било близо 1000 пъти по-голямо от това на Ниагарския водопад.

Marine Geology 138 (1997) 119–126

An abrupt drowning of the Black Sea shelf

William B.F. Ryan ^{a,*}, Walter C. Pitman III ^a, Candace O. Major ^b,
Kazimieras Šimkus ^b, Vladimir Moskalenko ^b, Glenn A. Jones ^c, Petko Dimitrov ^d,
Naci Görür ^e, Mehmet Sakiç ^e, Hüseyin Yüce ^f

^a Lamont-Doherty Earth Observatory of Columbia University, Palisades, NY 10964, USA

^b Southern Branch of the P.P. Shirshov Oceanology Institute, Golendzhik-7, 353470, Russia

^c Texas A&M University at Galveston, Galveston, TX, USA

^d Bulgarian Academy of Sciences, Institute of Oceanology, PO Box 152, 9000 Varna, Bulgaria

^e İ.T.Ü. Maden Fakültesi Jeoloji Bölümü, 80626 Ayarags, İstanbul, Turkey

^f Seyir, Hidrografi ve Dainografi Dairesi, 81647 Çubuklu, İstanbul, Turkey

Received 16 December 1996; accepted 17 December 1996

Abstract

During latest Quaternary glaciation, the Black Sea became a giant freshwater lake. The surface of this lake drew down to levels more than 100 m below its outlet. When the Mediterranean rose to the Bosphorus sill at 7,150 yr BP^a, subwater poured through this spillway to refill the lake and submerge, catastrophically, more than 100,000 km² of its exposed continental shelf. The permanent drowning of a vast terrestrial landscape may possibly have accelerated the dispersal of early seafaring foragers and farmers into the interior of Europe at that time. © 1997 Elsevier Science B.V.

Keywords: Black Sea; Bosphorus; Mediterranean; Sapropel; Transgression

1. Introduction

The most widely-accepted hypothesis, based on data from the deep basin floor sediments (Ross et al., 1970; Degens and Ross, 1972; Deuser, 1972; Ross and Degens, 1974), holds that post-glacial

inflow of Mediterranean water into the Black Sea's isolated freshwater lake began as a trickle 9000 yr BP. As saline spills intermittently reached the basin floor, they supplied a thickening paddle of stratified brackish bottom water, which eventually became anoxic two thousand years later (Degens and Ross, 1972; Deuser, 1974). Physical models (Deuser, 1974; Glenn and Arthur, 1985) based on this scenario have predicted a shoalingoxic-anoxic interface leading to sapropel accumulation — first on the basin plain and then later on the margins. However, new data from the shallower continental margin and from the inlet itself offer a contradic-

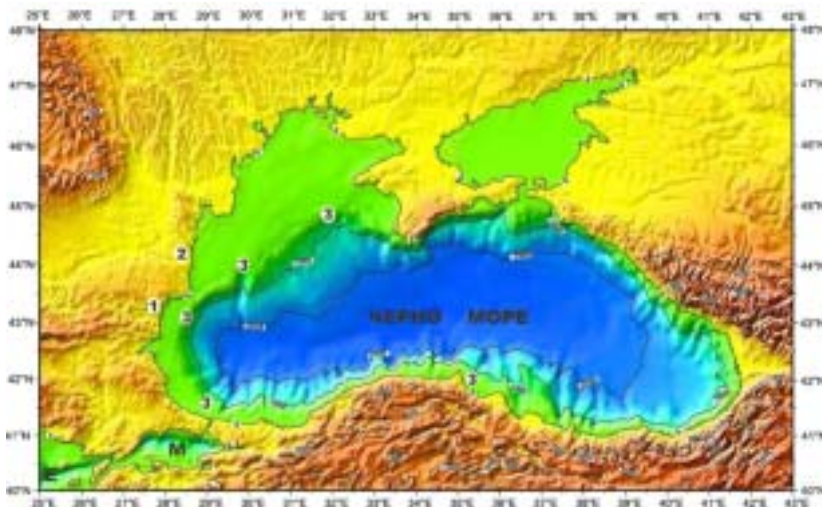
* Corresponding author (e-mail: bfr@ldeo.columbia.edu). Additional supporting materials are available at <http://imgwr.ldeo.columbia.edu/BlackSeaShelf.html>.

^a Unless otherwise noted, all dates reported are raw carbon-14 ages before reservoir corrections (460 yr) and thus are compatible with previously published dates.

А скоростта е била ~ 80-100 км в час, при което заляната с вода територия обхваща близо 100,000 квадратни километра, т.е. малко по-малка от цялата днешна България, и то предимно в районите на Черно море близо до неговите днешни западни и северни брегове. Отначало Райън и Питман се ползват в защита на своята хипотеза изключително от данните на други изследователи. Хипотезата им не намира подкрепа сред техните колеги, а особено сред историците и археолозите, чието становище на филма се представя от проф. Джон Дюи (John Dewey) от университета в Оксфорд, д-р Стефани Дали (Stephanie Dalley), професор по стара история в Оксфордския университет и проф. Дейвид Харис (David Harris) от Археологическия институт в Лондон, се наблюдава и откровена насмешка.

Положението с хипотезата се променя след 6 септември 1993 година, когато Райън и Питман взимат участие заедно с руски изследователи в една експедиция по Черно море, която има за цел да изследва последствията от Чернобилската катастрофа в този район. Двамата американски изследователи взимат със себе си апаратура за измерване на профила на морското дъно, като правят голям брой сондажи от дъното при различна дълбочина и събират проби за изследване с Радиовъглеродния метод. Всички техни проби, макар да са взети от различни места от дъното на Черно море, дават едни и същи резултати. Сондажите се състоят от два вида маса – плътна и суха основа с намерени следи от растителност – свидетелстваща за открита в миналото земна повърхност; над нея има наслойка от тиня, заедно с органични вещества – останки предимно от сладководни организми, но и напълно запазени молюски от Средиземно море.

Най-сензационното в случая са данните от изследванията на изотопа ^{14}C , даващи годината за образуването на наслойката, а именно 5,550 преди нашата ера, с незначителни отклонения. Изхождайки от тези резултати, Райън и Питман смятат, че тъкмо новосъздаденото положение в района на Черно море е причина за възникването на цивилизацията в Междуречието, която се основава на широките напоителни системи, появили се в нейното начало, т.е. около 2,500 година пр. Хр.

Районът на Черно море преди и след наводнението
(По П. Димитров)

1. Варненски некропол
2. Дуранкулакски некропол
3. Неолитни наслойки над първоначалното дъно на езерото

Накрая на филма се дават и отзивите на изследователите, които по-рано са се изказвали скептично за теорията: проф. Дюи приема геологичните данни, но не намира при тях обяснение за потопа; а проф. Дейли, макар също да приема геологическите изводи, не може да се съгласи, че между заливането на Черно море и културата на Междуречието има някаква връзка, поради голямата разлика в хронологията на двете култури, достигаща 2,000-2,500 години.

* * *

Така още в самото начало на дискусията се очертават противоречията, които не бяха разрешени и през последвалите десет години. От една страна са несъмнените резултати от сондажите, подкрепящи хипотезата на двамата американски учени за внезапна катастрофа, вследствие на която са били заляни с вода ог-

ромни територии – и то в *нашата* родина. От друга страна е недоказуемостта на тезата, че при тази катастрофа се касае за потопа, описан в Библията и в Мита за Гилгамеш – а за такъв потоп се говори и в преданията на народи от всички континенти и тези предания нямат никаква връзка нито с Библията, нито с Мита за Гилгамеш, а явно се отнасят за една много стара епоха, докато това предание е от по-ново време. Именно хронологията на събитието се оказва най-костеливият орех в цялата дискусия – колкото и точни да изглеждат еднаквите проби, взети от сондите на различни места по акваторията на Черно море. Но това обстоятелство ни налага и ново разглеждане на засегнатия малко по-горе в текста въпрос за ефективността и използваемостта на метода ^{14}C .

Океанографите Райън и Питман са добри специалисти в тяхната област. Те правят изследванията си по всички правила на техниката и логиката – и от тези две гледни точки резултатите им са напълно коректни. Противоречията излизат наяве, когато тези резултати се сблъскат с резултатите от изследванията на археолозите – макар при последните често да насрека си коректни резултати, получавани при сравнението на артефактите и опиращи се върху съпоставянето помежду им. Но това не важи и за извлечените данни за тях, основаващи се върху прилагането на методи, чужди и дори противоречащи на самата археология, какъвто и в този случай е методът ^{14}C . За неговата неприложимост при обекти, където са въздействали екстремни обстоятелства, беше споменато в първия дял.

Едва ли бихме намерили в цялата историческа епоха друга географска област, при която да са се изявили в толкова силна степен всички обстоятелства, правещи неприемливи получените данни от Радиовъглеродния метод – особено ако допуснем и че заливането на Черно море с вода от Средиземно море е свързано с изригването на вулкана на о-в Санторин или дори предизвикано от него, за което съществуват много доказателства. А както точното датиране на черноморската катастрофа, основаващо се на метода ^{14}C , се оказва свързано с неразрешими противоречия, на които ще се спрем по-нататък в текста, така и за датировката на

изригването на вулкана при Санторин все още липсват приемливи доказателства.

Еднаквите резултати от пробите, взети при сондажите, също не трябва да ни заблуждават, защото отразяват едно и също събитие. По-скоро те би трябвало да ни учудят, ако бяха различни. Но при тях по никакъв начин не можем да очакваме абсолютни стойности, определящи реални години – също както при всички останали изследвания с метода ^{14}C по територията и акваторията, влизащи или граничещи с района на наводнението и на вулкана на остров Санторин – т.е. на целия Балкански полуостров, Мала Азия, Източното и Северното Причерноморие през второто хилядолетие пр. Хр. Или с други думи именно там, където са забелязани досега най-много аномалии при този метод.

А тук аномалиите се отнасят не до самите артефакти, показващи често отклонения в датировката им от много столетия и дори хилядолетия, а до погрешно използван и погрешно интерпретиран изследователски метод, осланящ се не на данните, получени при сравнението на артефактите, а на механичното им датирание, без да има съобразяване с условията за прилагане на Радиовъглеродния метод. **Тези противоречия могат да ни покажат не само къде и в какво се извяват грешките, но и да ни посочат по какъв начин може те да се изправят, като и самият метод да бъде коригиран.**

Райън и Питман може и да са добри специалисти в своята област – океанографията, но познанията им по въпросите на историята явно идват от неделното училище, за което българският читател има добра представа от романите на Марк Твен. От времето на Твен насам условията в Америка като че не са се изменили особено, независимо от огромните постижения в областта на техниката и природните науки. Затова и двамата не се вълнуват от обстоятелството, че у народите на всички континенти съществуват предания, почиващи несъмнено на колективната им памет. За двамата американци черноморското наводнение е всемирният потоп и то от „текстовия вариант“ на епоса за Гилгамеш. Те искат на всяка цена да убедят в тази тяхна представа не само колегите си океанолози, но също така историците,

археолозите и богословите – и то не само от разните християнски конфесии, но също така юдеите и мохамеданите. Това им е необходимо за техния престиж, но и за осигуряване на средства за допълнителни проучвания. А тези средства са значително повече от няколкото десетки долари, с които те са заплатили горивото и персонала на руско-украинския кораб по времето на безцарствието. Те вече имат нужда от помощта на солидни организации като Американското национално географско общество – но и пресата. А тук вече се проявява в пълна сила не само тяхната наивност, но и пълна неосведоменост относно известни проекти, сходни на тяхното откритие, и то от неотдавнашното минало, за които в тяхната американска провинция не са имали и най-бегла представа. И тъкмо тази предистория на тяхното откритие се оказва до голяма степен фатална за по-нататъшните им изследвания.

Тази предистория се развива само две десетилетия преди тяхното изследователско пътешествие и в продължение на две години занимава най-настойчиво световните масови медии. Макар да протича не особено далече от нашата страна, остава извън вниманието на българската общественост – което налага тя да бъде поне накратко изложена тук, особено когато по едни или други причини тя беше премълчана у нас. И понеже след отминаването ѝ разполагаме с компетентния разказ от един от нейните главни участници, италианския археолог Марио Дзанот, можем да се позовем на него. Макар темите, засегнати в неговата книга и други подобни бестселъри, да излизат вън от сферата на научната литература, той е не само със солидно археологическо образование, но е посветил голяма част от живота си именно на темата за потопа в нейните различни аспекти. По тази тема е защитил и докторска дисертация. Именно неговият разказ приключва един спор, поддържан в продължение на много месеци от булевардната преса, като дава и своя принос за пълното дискредитиране на темата за потопа.

Ето този разказ, изложен във възможната най-кратка форма:

Още от средата на XIX век настойчиво започва да се носи слухът, че на връх Арарат, който е на границата между Турция,

Русия и Иран, са запазени останките на Ноевия ковчег. Този слух се подхранва особено от френския „изследовател“ Фернанд Навара, който в действителност е фабрикант от Бордо и който след експедицията си на Арарат през 1955 година донася в Париж парче от някакво дърво. Той твърди за него, че го е взел от останките на въпросния Ноев ковчег, намиращи се на височина от 4625 метра. А след като подложил този къс на изследване с ^{14}C , доказал възрастта му от 5,500 години и го поставил в уредения по този случай от него музей. През лятото на 1971 година за Арарат е трябвало да замине и една американска експедиция, поставила си за цел с помощта на огромни съоръжения да разтопи глетчера, в който се намирал въпросният ковчег.

Световната общественост е възмутена от отказа на турското правителство да даде разрешение на въпросната експедиция да посети съответните места от територията на Турция. Турското правителство остава твърдо при отказа си да даде съответното разрешение на американската експедиция, а вместо това дава разрешение за тридневна изследователска работа в този район на италианска археологическа експедиция, съставена от членове на Асоциацията за предисторически изследвания в Милано, в чийто състав влиза и авторът на книгата. Както може да си представи всеки разумен човек, италианската експедиция не намира никакви следи от Ноевия ковчег на мястото, от което Навара донася своята дъска, а местният водач на тази експедиция, който придружавал и Навара, твърди, че не е видял там никакъв Ноев ковчег. В печата започват да се появяват и статии на разни автори, поставящи под съмнение съществуването на останките от Ноевия ковчег и автентичността на дъската, „намерена“ от Навара. Авторите вече си задават въпроса как е могъл Ноевият ковчег да достигне височина 4,625 метра, т.е. какво е било количеството вода, издигнало го до такава височина и къде се е оттекла тази вода. Експерти по биология пък доказват, че нито в близката, нито в далечната околност, някога са расли борове, от чието дърво е дъската на Навара в Парижкия музей. Междувременно се разраства и скандалът около американската експедиция, която разполага с бюджет за изследване над един милион долара – оказва се, че

такава изследователска организация няма, а „изследванията“ трябва да се извършат от специалисти на ЦРУ, което не остава в тайна и за съветското разузнаване, под чието влияние съветското правителство оказало съответен натиск върху Турция.

Всички тези предпоставки, независимо от засиления интерес на обществеността от откритието на Райън и Питман, поставят продължението на изследванията им в неблагоприятна светлина и пресата се отнася към проекта твърде резервирано. В началото на септември 2000 година от британското пристанище Хъл (Hull) стартира корабът Northern Horizon с поредната експедиция за търсене на останки от Ноевия ковчег. Този път експедицията е организирана от богатото National Geographic Society, като вече използва и резултатите от сондажите на Райън и Питман, насочвайки изследванията си в Черно море, и по-точно в неговото южно крайбрежие. Научен ръководител на експедицията е д-р Фредерик Хилберт (Frederik Hielbert), а за подводните изследвания е нает най-известният „гмуркач“, американският геолог д-р Робърт Балард (Robert Ballard), придобил световна известност с откриването на останките от „Титаник“ и германския кръстосвач „Бисмарк“, потопен през ВСВ.

И този път, както при Араратската експедиция, световната преса следи с най-голям интерес изследванията и само няколко дни след пристигането на експедицията в турското пристанище Синоп вече е оповестена първата сензация: управляваната от кораба подводница-робот Little Hercules локализира недалече от брега на дълбочина от 95 м дървен предмет. Още преди този предмет да бъде изваден от дъното на морето и изследван, в Синоп пристига вицепрезидентът на National Geographic Society, Тери Гарсия (Terry Garcia), и дава изявления пред пресата, че е имало само един потоп.

Световната преса незабавно предава новината. „Дейли Телеграф“ известява «откриването на Ноевия ковчег», последван и от турската преса. За трите десетилетия след провалилата се Араратска експедиция, нейната печална слава вече е избледняла и турските вестници с възторг констатират приземяването на Ноевия ковчег на турска територия, а истанбулският вестник

„Хюриет“ тържествуваш съобщава, че Ной бил турчин. Но и този път възторгът е преждевременен.

Ръководителят на експедицията, Хилберт, отнася късчета от скъпоценната находка за лабораторни изследвания в САЩ, откъдето след няколко седмици пристигат отрезвяващите резултати, според които възрастта на откритото дърво е само 200 години. При по-нататъшните изследвания на акваторията около Синап, на 12 мили от брега и на около 100 м дълбочина, са открити обаче следи от потънало селище, но експедицията не е в състояние да пристъпи към неговото изследване и в края на октомври Northern Horizon се завръща в родината си, като следващата експедиция в този район беше планирана за 2002 г. А дотогава Технологическият институт в Масачузетс се заема да разработи плановете и да осъществи построяването на нова подводница с дистанционно управление, която би могла да прави и разкопки.

През август 2001 година изследванията се пренасят и на нашето черноморско крайбрежие, за което българските читатели са своевременно информирани (и дезинформирани!) от булевардната преса, като от някои „особено компетентни“ лица се лансират и идеи, заети от арсенала на Студената война, че американското разузнаване е особено заинтересувано от сведения за този район и не притежава други средства, с които да ги получи. В експедицията, на която от българска страна е предоставен учебният кораб „Академик“, взимат участие работни групи от български и американски учени, под ръководството на д-р Робърт Балард и д-р Петко Димитров, който 16 години преди това прави първите подводни изследвания със същата цел в България. До приключването на тази поредна експедиция на 30 август 2001 година са изследвани над 80 подводни обекта и са направени над 100 сондажа в дъното на морето, чиито проби подлежат на изследване в български и американски лаборатории. Очакванията на широките обществени кръгове в Западна Европа и Америка, но и у нас, от продължението на изследванията за „Ноевия поток“ – както темата междуременно беше наречена – не бяха удовлетворени.

Българският учебен кораб Академик
(По П. Димитров)

В България изследванията бяха прекратени след шумна кампания на масовите медии, които междуременно бяха сменили собствениците си и попаднаха в зависимост от един център и под общ покрив, ръководени от една и съща велика сила, която след привидното ѝ оттегляне от българската политика убедително демонстрира още веднъж своята непоколебима решителност да има пълен контрол над нашата родина. С умело проведени манипулации над нашата общественост само за осем години се смениха четири марионетни правителства, като на българския народ се втъпяваше, той сам си ги е избрал, а в действителност конците на всички тях се дърпаха от едно и също място.

Още от самото начало на научната дискусия, породена от хипотезата на Райън и Питман – а и дори преди започването ѝ – Русия по един или друг начин представя напълно отрицателното си отношение към нея. Това отношение повлиява негативно не само върху по-нататъшните изследвания, но и върху тълкуванието на дотогавашните резултати от изследванията.

Във филма за откритието на Райън и Питман в самото начало се показва отношението на руската наука по въпроса. То е предадено от Павел Маркович Долуханов – професора в департамента по археология на университета в Нюкесъл. За този учен вече беше споменато в първия дял на това изследване. Беше споменато и че той заема по съвместимост висок пост и в Петербургската академия на науките – но не в сектора по геология, а по археология и етнология на руския народ. И именно той създава един вид „научната база“, върху която се развива „новата руска и славянска история“ на В. В. Седов, утвърдена официално в руската наука още в средата на 1990-те години, непосредствено след разпадането на Съветския съюз.

Независимо и противно на резултатите от сондажите на Райън и Питман, Долуханов налага в руската историография своята теза и я поддържа непреклонно. Според тази „научна“ теза, „руско-славянският етнос“ произлизал направо от южноафриканските маймуни, които прекосили цяла Африка и половин Европа, за да се доберат до своята обетована земя – люлката на социализма и комунизма, единствената страна, където човек ще може да диша свободно. И по този начин той пренася в новото хилядолетие идеите на „легендарния марксист-археолог“ Виър Гордън-Чайлд.

Тезата на Долуханов за етническия произход на руския народ се налага в постсъветската наука, въпреки че нейните критици подчертават изрично, че той няма никакви доказателства, с които да я подкрепи – нито в областта на биологията, нито в палеоархеологията. А изследванията в областта на генетиката още веднъж показват, че тя е плод само на безоснователни предположения. Но тази теза явно е нужна по политически причини на новите управители на страната, особено след отцепването на Украйна и кавказките републики, които вече не могат да бъдат сплотени въз основа на общата си история, а трябва да се измисли нова история, в която няма различни раси, а различният цвят на кожата се получава, според Долуханов, под влиянието на климатичните условия, в резултат на които тъмнокожите африканци избеляват и вече не се различават по нищо от европейците.

Що се отнася пък до тезата на Долуханов относно заливането на черноморската акватория заедно със съседните райони с вода от Средиземно море, тя също почива само на неговото предположение, че това бил постепенен процес, започнал преди около 20,000 години, и че никога не е имало катастрофа от вида на произлязлото наводнение след разрушаването на Босфорския проход. Затова е напълно обяснимо усърдието, с което той прави всичко възможно, за да обезсили резултатите от изследванията на Райън и Питман, чиито сондажи опровергават с много съществени аргументи неговата теза. Нека повторим тези аргументи: всички сондажи в района, зает от водите на Средиземно море, при дълбочина на сондата до 10 метра показват основен терен от суха земя, над нея следват наслойки, съдържащи наноси, но и измрели сладководни раковини и други остатъци от сладководна фауна, а още по-горе – наслойки, съдържащи наноси от Средиземно море с остатъци от соленоводна фауна. Голямата скорост на солената вода, навлязла в сладководното езеро, е причинила мигновеното загиване на цялата негова фауна, а липсата на кислород е довела до образуването на огромни количества сероводород, получил се при разлагането на тази фауна. Именно сероводородът, съдържащ се в долните слоеве на Черно море, не позволява и досега живота на каквито и да било морски организми в него.

Излишно е да се казва, че постепенното заменяне на сладката вода със солена би имало за последствие и постепенно заменяне на фауната или дори приспособяване към нея – каквото, според Дарвиновата теория, би следвало да настъпи за по-продължителен период от време. И не би довело до измирането на огромни количества риба, поради което се изпълват 90% от дълбочинните води на морето под 150 метра от повърхността със сероводород, който не позволява съществуването на каквито и да било организми, а представлява и съществена заплаха за околната среда. А че тази заплаха е напълно реална, показва Кримското земетресение от 11 септември 1927 година и тя прави особено рисковано използването на огромните залежи от сероводород за добиване на енергия и добива на петрол, за чиито също значителни залежи в Черно море се знае, въпреки засекретяването на сведенията за тях.

Босфорът – въздушни снимки от голяма височина
(Източник: NASA)

Ако разгледаме внимателно спътниковите снимки на Босфора, ще забележим ясно очертанията на двата му бряга. Тези очертания не показват, че той е образуван при постепенното проникване на водата от Средиземно море в Черно море – на снимките се вижда, че е имало разпукване на територията, по която сега тече водата. Това го показва зигзаговидната линия, очертаваща двата бряга по един и същ начин – а че това разпукване не може да е произлязло преди много хилядолетия, показва и бреговата линия, която поради ерозията не би запазила тези свои очертания.

Това обстоятелство обяснява културните и стопански връзки между цялото население на Югоизточна Европа с населението на западна Мала Азия през цялата доисторическа епоха, преди да бъде прекъсната сухопътната връзка между двата континента. Но страшната катастрофа, предизвикала разпукването на провлака, причина за която по всяка вероятност е било изригването на вулкан – или падането на метеорит? – при остров Санторин, не само е унищожила така наречената Минойска или Критско-

Микенска цивилизация с голяма част от нейното население, но е довела същевременно и до изселването на останалото население от Югоизточна Европа и част от Западна Мала Азия, понеже условията след катастрофата са направили живота там невъзможен в продължение на десетилетия. Следи от това прекъсване на живота и изселване на населението откриваме по цялата територия на нашата страна. Тези следи ни показват, че обитателите на селищата са ги напуснали внезапно, като са взели със себе си всичко от своята покъщнина, което могат да носят – това е най-забележимо в къснонеолитното селище до Драма, Ямболско, но е констатирано и при всички останали селища. А причината за това внезапно изселване не може да бъде никакво влошаване на условията, засушаване или изтощаване на обработваемата земя, каквото искат да ни внушат учените археолози, защото нито една от тези причини не може да предизвика едновременното и внезапно изселване на това население – и заселването на част от него няколкостотин километри на север, североизток и северозапад, където откриваме същата трапезна и култова керамика, със същата украса и същите форми. А за да се убедим в това, е достатъчно да сравним паметниците на тази култура в Югоизточна България, очевидно най-силно засегната от катастрофата, с паметниците на културата в Северна Добруджа (днешна Румъния), известна под названието Хаманджия. Но Северна Добруджа очевидно е била само една от първите станции по пътя на това население, което не може да се помести в тази вече гъсто населена територия и се отправя още по-далече на североизток и северозапад, до Средна и Северна Европа, до Атлантическия океан на запад и до Британия и Скандинавия на север. То занася със себе си плодовете на своята култура и цивилизация, своята музика и музикалните си инструменти, та дори и имената на своите реки, планини и селища, каквито имена ще открием в огромно количество не само по цялото Северно Черноморие, но дори и в Испания, където *Пиринеите* и *Ебро*, но и много топоними като Арда, Баня, Белорадо, Буряна, Добра, Неда, Сибил и Веда, свидетелстват за тази миграция.

Санторин
Изглед от акваторията на кратера
(Фотоснимка: Интернет)

Санторин
Общ изглед
(Въздушна снимка: Интернет)

Преселниците разнасят и технологиите за обработка на металите, своята керамика с грънчарското колело, та дори и своите гени – което показват генетичните изследвания. А народите, сред които се заселват преселниците от нашите земи, си спомнят с благодарност и респект за онези, които са им донесли своята цивилизация и своята духовна култура, своята религия, своите митове и обичаи. Споменават ги в своите епоси в продължение на векове и хилядолетия, чак до наши дни, когато в деня на лятното слънцестоене отправят молитвите си към Бога – същите молитви, които предците им са научили от преселниците.

* * *

Декларацията от Арброут

„Отче Свети и Господарю наш, ние знаем, а и намираме написано в старинните ни хроники и книги, че наред с другите прочути народи, също и нашият, шотландският, се отличава с широко признание. Нашите прадеди са тръгнали от великата империя на скитите по Средиземно море и през Стълбовете на Херкулес (Гибралтар) са се заселили за много години сред прославилите се със злините си народи в Испания, без да са били никога и от никой народ покорявани, колкото варварски и да е бил този народ. Накрая, 1200 години след като народът на Израил прекосил Червеното море, те дошли в сегашната си родина на запад, където нашият народ живее и до днес. Най-напред те изхвърлили от там бретонците, унищожили пиктите, и макар да били често нападани от норвежци, датчани и англичани, след многочислени победи и преодолявайки многобройни пречки, завладели своето отечество. И оттогава задържали земята си, както свидетелстват историците от миналите дни, без да бъдат от никого зависими. И тяхното кралство управлявали сто и тринадесет крале от собствения техен род, без тази поредица да бъде прекъсната от нито един чуждоземец.“

Декларацията от Арброут е първият, известен в историята документ, с който един народ – в случая това е шотландският народ – обявява волята си за независимост. В обръщение към папа Йоан ХХІІ, подписано от 39 представители на шотландската аристокрация, се апелира към Светия Отец да се застъпи пред английския крал да признае независимостта на шотландския народ. В своята декларация шотландците се самоопределят в своята история като потомци на великия древен скитски народ.

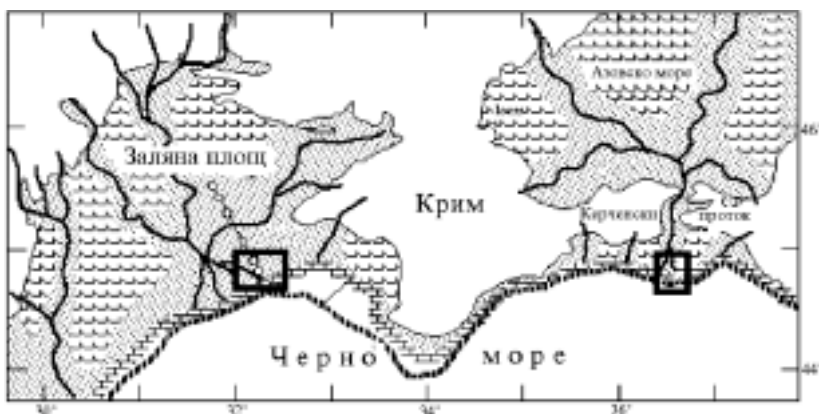
◀ Декларацията от Арброут, 1320 година ▲
(Копие от нестигналия до нас латиноезичен оригинал)

Друг важен аргумент за внезапността на черноморската катастрофа, но и за нейната значително по-късна от предполагаемата дата, е откриването руслото на реките, вливащи се при Северното Черноморие и особено старото русло на Дон, която сега се влива в Азовско море, а преди това – далече на юг. Този аргумент не само оборва решително тезата на Долуханов, а говори и против датирането на катастрофата преди 7500 години (по коригираната версия на Райън и Питман дори 8700 години).

Върху проблема за датировката ще се спрем по-нататък.

Въпреки всичко Павел Долуханов и цялата руска наука зад него правят всичко възможно, за да оборят и да девалвират пред обществеността резултатите от изследванията на двамата американци. На двете големи международни конференции, организирани от Долуханов под покровителството и егидата на UNESCO, бяха изнесени редица псевдонаучни изследвания, базирани на „научния марксизъм“ в неговите постоянно мутиращите форми от учението на Гордън Чайлд до „научното“ приложение на Метода ^{14}C и манипулирането за същите цели на изследванията на човешките гени, отчитащи възход от 1990-те години нататък.

Това манипулиране откриваме във всички руски публикации и за генетичните изследвания по проекта ГЕНОМ. Противно на установената около средата на 1990-те години теза за изконния произход на руския народ непосредствено от южноафриканските маймуни, вече започва да се говори и за „руското“ население на Северното Черноморие – носител на същите гени. Естествено, без да се каже, че това население е същото това от територията на нашата родина, че то е изконно и живее в тези земи от незапомнени времена. Живее там и през цялата античност и средновековието. Така че тази територия няма нужда да се новозаселва с азиатци от Памир или Гоби с конете им – от които липсват каквито и да е следи. Но и генетичните изследвания показват, че по нашите земи никога не е имало значително по размери заселване от някакви орди, дошли от Далечния Изток или Средна Азия, които да изместят местното население или да го унищожат без остатък, заедно с неговия език, неговата култура и неговите древни обичаи.

Старото корито на реките Дон и Днепър
(По Райън и Питман)

На това място стигаме още веднъж до изходната точка на спора за хронологията, довел до „арбитража“ на научния метод ^{14}C . Защото при опита да определим поне приблизително кога се е състояло това преселване, отново се сблъскваме с несъвместимостта между гръко-римската и египетската хронология. Тази несъвместимост става все по-очевидна предвид многото данни, получени при археологическите изследвания в Европа и Близкия Изток през последните десетилетия. Докато изследванията на старинните некрополи в Средна и Северна Европа показват едно постепенно и последователно развитие на материалната култура на народите от този регион, свързано с усвояването на технологиите за обработка на металите, стигащо назад не подалече от осмото столетие пр. Хр., се оказва, че находки сред тях от импортирани битови предмети, украшения или оръжия произлизат от епохи, датирани въз основа на египетската, хетската и месопотамската хронология повече от две хилядолетия по-рано. И тук нямаме налице изолирани и единични случаи, а един феномен, повтарящ се по правило безброй пъти. Всички опити за неговото обяснение завършват с неуспех – тук не помагат никакви „калибрирания“ или дори манипулации с данните от

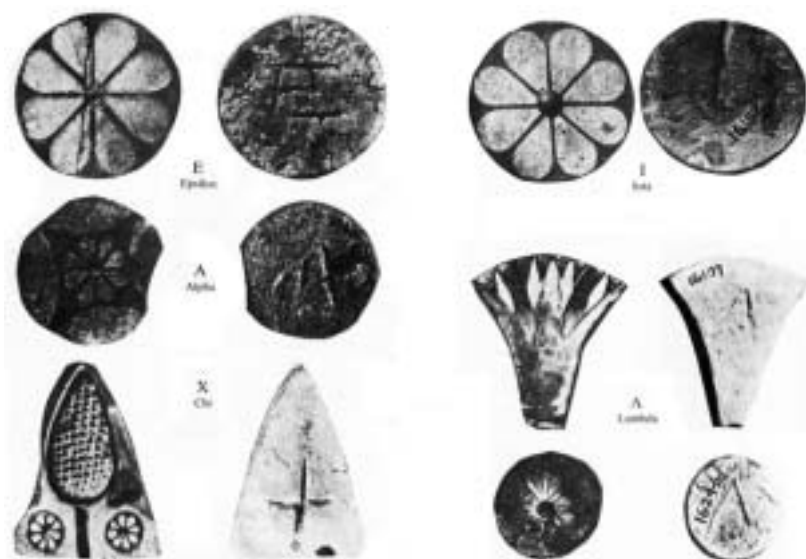
изследванията с Метода ¹⁴C. Нещо повече: тъкмо тези данни показват, че двете хронологии – европейската и египетско-халдейската – са напълно несъвместими. Или казано с други думи, за да станат съвместими, се налага да се махнат приблизително две хилядолетия от египетско-халдейската хронология, като преди това египетската хронология бъде очистена от всички поправки и „калибрации“, внесени в нея за съгласуване с европейската, т.е. да се започне отново, като се има предвид, че Методът ¹⁴C беше разработен въз основа на определени дати от египетската история, за които се считаше – и то напълно погрешно! – че са сигурни и измерими с европейската. А това засяга не само управлението на Рамзес II, взето за еталон при датите от ¹⁴C, но и епохата на големия духовен и културен разцвет в Египет при Ехнатон, като ги доближава с много столетия до нас. Само по този начин, с радикална корекция на египетската хронология, ние ще можем да си обясним какво търсят в Египет, в храма-мавзолей на Рамзес III в Мединет Хабу, недалече от Луксор, построен от военнопленници „малко след 1200 година пр. Хр.“, изображения с облекло и въоръжение, познато ни от много изображения на тракийски воини.

А което е още по-странно и служи като повод за нескончаеми спорове сред учените, е това, че на гърба на гледжосаните глинени плочки с изображения на сцени от военните действия срещу нападателите виждаме като инициали букви от „гръцката азбука“. Те се появяват там пет столетия, преди тези букви да се появят в Древна Гърция.

* * *

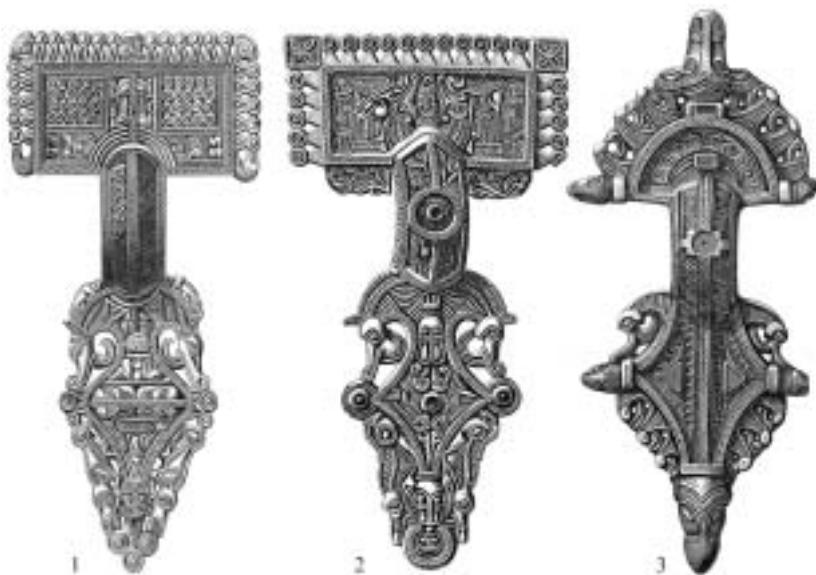
Битка между египтяните и нападателите от север
Релеф от храма-мавзолей на Рамзес III в Мединет Хабу
(По James Henry Breasted)

Букви от „гръцката“ азбука
Керамични плочки от храма-мавзолей на Рамзес III в Мединет Хабу
(По James Henry Breasted)

Резултат от несъвместимостта на двете хронологии са също и противоречивите данни относно усвояването на технологиите за употребата на бронза и желязото в Средна и Северна Европа, но и относно носителите на тези технологии. Докато науката вече е склонна да види в тези носители така наречените келти, чието название се е запазило в преданията на всички народи от Западна и Северна Европа, времето на тяхната миграция се разтегля в продължение на две хилядолетия, като и тук се сблъскваме със същия коефициент на неточност. И това води до напълно оправдани съмнения, как един постоянно странстващ в течение на две хилядолетия народ без установено местопребиваване може да бъде носител на нови технологии в металообработването и дори в земеделското стопанство, които изискват именно установено местожителство в течение на много столетия и дори хилядолетия. При това започват да се водят спорове и относно посоката на миграция. В тази връзка е не само нелепата теория на един наш академик-езиковед, който въз основа на около 160 думи в езиците на балтийските народи, несъмнено съдържащи се и в езика на траките, „доказва“ произхода на нашия народ от балтийския север, а и теорията на една още по-известна изследователка, родена в същата североевропейска страна, от която били дошли траките. Въз основа на други лингвистични манипулации тя налага сред не малко свои поддръжници идеята, че носители на културата и цивилизацията били някакви чергарски народи, придвижващи се със своя език и своята култура от юг на север и от север на юг. Също в течение на две хилядолетия! А по пътя си те унищожават митичния матриархат и го заменят с патриархата – точно според учението на класиците на марксизмо-ленинизма.

Разликата в хронологията на местните артефакти и на вносните предмети, открити при погребения от некрополи в Средна и Северна Европа, често води и до невярното датиране на артефактите от местните некрополи с над две хилядолетия по-рано или до обявяването на вносните предмети за местна продукция със съответно антидатиране на собствената култура с над две хиляди години – това не рядко се вижда в съчиненията на гер-

Келтски (тракийски) фибули от Северозападна Европа
 1. и 2. Остров Зееланд, Дания, 3. Остров Готланд, Швеция
 (По Bernhard Salin, *Die altgermanische Tierornamentik*)

мански автори от 1930-те и 1940-те години, но и след Втората световна война, където те въз основа на вносни предмети, открити в гробове от местни некрополи или пък в гробове на преселници с богато въоръжение и накити, обявяват тези предмети за продукти на своята култура и дори ги причисляват към определен раздел от своето културно наследство – какъвто е „германският зверинен стил“ от късната бронзова епоха, нямащ нищо общо с германската култура, но изпълващ съдържанието на десетки томове „научни“ изследвания със стотици великолепни илюстрации. Още по-далече отива една известна германска археоложка, която в своята докторска хабилитация обявява цялата култура на урнените погребения в Средна Европа за местно автохтонно явление и отрича всички негови връзки с трако-кимерския художествен кръг.

* * *

Въпреки че при първото стълкновение на Райън и Питман с представители на руската наука при срещата им в Петербург не се стига още до открит конфликт, в последвалите години това противодействие се проявява в пълна сила във всички области, свързани с изследванията на американските учени. От 3 до 7 юни 2002 година в Боляско, Италия, се свиква международен симпозиум за Черноморското наводнение с участието на световно-известни специалисти – геолози, океанолози и археолози, вкл. и на български представители. Протоколният том от симпозиума с текстовете на докладите*, обявен още през същата година, до този момент обаче не е отпечатан. През октомври/ноември на следващата година – но вече под егидата на UNESCO и с масовото участие на учени от Руската федерация – в Букурещ се свиква голяма международна конференция, която трябва да обяви резултатите от изследванията на Райън и Питман за невалидни, както и тези на българските изследователи. През януари 2007 година излезе огромният сборник с докладите на участниците в конференцията,[†] където основните теми са климатичните проблеми през следледниковия период и тяхната датировка с метода ¹⁴C, представена от „най-новите“ данни на руските и неруските лаборатории. Естествено, още в уводните думи на организаторката на конференцията и редакторка на протоколния том – проф. Валентина Янко-Хомбах (близка сътрудничка на Долуханов), с иронични думи се отхвърля хипотезата на Райън и Питман за „Ноевия потоп“, а научната работа се изчерпва с редица доклади и продължителни дискусии за моллюските, които живеели в солени и сладки води. За десетките милиони тонове

* Joan Marler / M. Robbins Dexter (Изд.), *The Black Sea flood and its aftermath*. Papers from the First International Symposium on the Interdisciplinary Significance of the Black Sea Flood (Liguria Study Center, Bogliasco, Italy, June 3-7, 2002). Sebastopol, CA 2003. Съобщенията за докладите и за тяхното съдържание предавам така, както се дават в разни източници (П. Димитров, пос. съч. от 2003 г. и Н. Haarmann).

[†] *The Black Sea Flood Question: Changes in Coastline, Climate, and Human Settlement*, Edit. by Valentina Yanko-Hombach / Allan S. Gilbert / Nikolae Panin / Pavel Dolukhanov, Dordrecht, Netherlands: Springer, 2007, 971+XXVIII c., 259 \$, ISBN-10 1-4020-4774-6 (HB).

измрели риби при нахлуването на солената вода, както и за „допотопната“ цивилизация в нашите земи, не става и дума. Такава цивилизация не била позната дори на румънския домакин на конференцията.*

През ноември 2009 година в Букурещ се проведе под егидата на UNESCO още една, втора голяма конференция по въпросите на климата. Макар още да не са публикувани изнесените на нея доклади, от темите, обявени в програмата на конференцията, се вижда, че е продължена линията, вече прокарана на предишната конференция от Павел Долуханов и Янко-Хомбах. В каква степен разкритията за манипулациите в областта на климатологията, съвпадащи по време с протичането на тази конференция, са повлияли на репутацията на Долуханов и Янко-Холбах, засега нищо не може да се каже. Във всеки случай броени седмици след конференцията Долуханов слезе от сцената, а в руската научна преса – както беше споменато в първата дял на това изследване – до този момент, половин година след внезапната му смърт, все още липсват каквито и да било коментари относно неговата дейност[†].

* * *

Противодействието на Русия с организираната от нея кампания засяга на първо място изясняването на най-съществените въпроси от нашата история – произхода и етническият състав на нашия народ, неговия език, неговата материална и духовна култура, оставили своите дълбоки следи в цяла Югоизточна Европа в

* Nicolae Panin / Irina Popescu, *The northwestern Black Sea: climatic and sea-level changes in the Late Quaternary*, пак там, с. 387-404. Друг румънски учен, професорът в Букурещкия университет д-р Николае Каталин, в своето интервю пред Втората германска телевизия от 22 IV 2007 потвърждава думите на своя колега, като заявява: „Ние нямаме досега никакви сведения за раннеолитни селища, съществували преди възможния потоп. Затова не мога да представя никакви аргументи против или за тази теория. Мога само да кажа, че липсата на сведения сама по себе си е сведение.“

[†] В кн. 1 от 2010 година на излизачото в Кишиньов, Република Молдова, научно-популярно списание STRATUM PLUS е поместена кратка статия от Г.И. Зайцева, *Памяти Павла Марковича Долуханова*. На това място изказвам благодарността си към редакцията на списанието, която ми изпрати тази статия.

течение на много хилядолетия. И тук става въпрос за *нашата* история – а не за библейския потоп, независимо от това, дали е имало такъв. Не става въпрос за събития, произлезли в някаква отдалечена на много хилядолетия от нас епоха. И независимо от това, дали този библейски потоп е станал преди 7,500 или дори 9,600 години, за които дати спорят изследователите, той не може да има определено значение за нашата история от последните три-четири хилядолетия. На нашата земя обаче вече в историческата епоха е произлязла катастрофа от огромен размер: в резултат на изригването на вулкана при остров Санторин, унищожил по-голямата част от населението на цяла Югоизточна Европа. По всяка вероятност това събитие е причинило и прекъсването на Босфорската преграда, както и заливането на част от територията на страната ни, като така е предизвикан краят на една цяла историческа епоха, известна под названието Критско-Микенска или Минойска. А че тази културна епоха е протичала едновременно и паралелно по цялата територия на Европейския Югоизток заедно със североизточната част на Мала Азия, дотогава свързани в единно цяло и с еднородно население, показаха не само археологическите изследвания през последните десетилетия, но и проучванията на палеолингвистиката. Показаха го и изследванията в новата за археологията област: палеогенетиката.

Ако и по едни или други съображения голяма част от резултатите от тези изследвания се крият от обществеността, или пък се представят в манипулиран вид, публикуваните резултати не само доказват вече еднозначно автохтонния произход на нашия народ, но показват и пътищата на разселване на част от него, започнало непосредствено след изригването на вулкана при Санторин и Черноморското наводнение. А данните от генетичните изследвания са точни и обективни данни на една точна наука.

Но наистина ли тези данни са тъй точни – или отново имаме пред нас поредния *кьор фишек*, както преди половин век при откриването и внедряването на Метода ^{14}C ? И обективни ли са те, или може би зависят от това, как се интерпретират от заинтересуваните страни?

Разпространение на т.нар.Средиземноморски генотип

(По публикацията на Cavalli-Sforza / H. Naarmann)

Плътно черното поле обозначава най-голямата концентрация на генните му особености

За да отговорим на тези два въпроса, нека видим как първата предварителна публикация на резултатите от изследванията по големия международен проект *Human Genome Project* (HGP)* ни показва разпространението на т.нар. Средиземноморски генетичен тип, характерен за населението на нашата страна, и как този генетичен тип се смесва при разселването на това население. Наистина, както показват генетичните изследвания от последните години, у нас той не е единственият, но все пак се представя от над 70 % от населението на нашата родина. А този процент е

* За историята на проекта, за неговите задачи и за извършената по него дейност вж. преди всичко: Georgina Ferry / Giles Newton, *Human Genome Project history*, в интернет: http://genome.wellcome.ac.uk/doc_WTD022307.html ; Luigi Luca Cavalli-Sforza / Paolo Menozzi / Alberto Piazza, *The history and geography of human genes*, Princeton, NJ: Princeton University Press, 1994; Luigi Luca Cavalli-Sforza, *Geni, populi e lingue*, Milano: Adelphi, 1996. Равносметка за извършената досега дейност вж. при: S. G. Gregory / K. F. Barlow / K. E. McLay, *The DNA sequence and biological annotation of human chromosome* в: Nature 441 от 18 May 2006, с. 315-321. За резултати от изследвания в България вж.: Е. Наумова/ М. Иванова, *Главен комплекс на тъканната съвместимост*, София, 2006.

твърде висок в сравнение с чистотата на населението в повечето европейски страни и свидетелствува за необикновено хомогения характер на нашия народ – противно на твърденията, изказвани за него в „научната“ литература, според които етническият тип на нашия народ се определя от смесването на три съвършено различни по произход и по своите особености етноса – „славянски“, т.е. североизточно европейски (най-широко застъпен), прабългарски (на който се приписват какви ли не азиатски черти) и почти „безследно изчезналия“ „тракийски“ тип. Тъкмо генетичните изследвания показват у нашия народ пълното отсъствие на монголоидни черти, но и незначително количество следи от кръстосване с населението от Средна и Северна Европа, а в населението на Северна Европа бяха регистрирани значителни следи от смесване с характерния за нашия народ генетичен тип.

Всичко това е показано ясно и нагледно в споменатата малко по-горе предварителна публикация на генетичните изследвания по *Human Genome Project* от Cavalli-Sforza, Menozzi и Piazza. А това са официалните данни на комисията по проекта – колкото и те да са неприятни и неудобни за болшинството историци, лингвисти и етнографи. В руската научна литература тези резултати дори не са споменавани, а продължат да се тиражират теориите на Долуханов и Седов, макар тези теории да са диаметрално противоположни на резултатите от генетичните изследвания според *Human Genome Project*. Официалните руски теории не намират потвърждение и от археологическите изследвания, нито от историческите извори. В руската научна литература официалните резултати от генетичните изследвания по международния проект са произволно подменени и както винаги, са нагодени според актуалните политически изисквания. В същото време и в Русия широко разпространение получават „битовите“ услуги в областта на приложната комерсиална генетика, като тези за определяне на бащинството и произхода.

Проучвателната дейност по международния научен проект за изследването на човешките гени с участието на учени от над 40 държави започва през октомври 1990 година. А в следващото

едно десетилетие и половина този проект се оказва, че е най-амбициозният, най-скъпият и най-многостранният. По отношение на историята и археологията той е и най-резултатният. Макар неговата основна цел да е извличането на сведения, спомагащи предимно за борбата с наследствените болести, тези сведения са твърде важни за археологията, етнографията, но и за лингвистиката, при решаването на техните основни проблеми, отнасящи се до произхода, развитието и смесването на различните етноси.

И тъкмо тези данни са особено неудобни за политиките и историците от някои държави, които използват всички средства за омаловажаване значението на получените резултати, а също и за тяхното манипулиране.

За едно десетилетие *Human Genome Project* изготвя база данни, състояща се от три милиарда фиша, като предоставя сведенията от генните изследвания за свободна употреба от учените в различните области на науката, включително историците и археолозите. Още първите изследвания, почиващи на събраната база данни, променят из основи досега съществуващите представи за произхода и смесването на народите – а това засяга преди всичко нашия народ, но и безконечните спорове за неговия произход, налагащи с нищо необоснованите досега твърдения, че неговите основатели били дошли от Далечния Изток или Средна Азия, както и че масата от неговото население били „славяни от задкарпанските блата“. А тези изследвания показват също така, че нашият народ, но също така средновековното и античното население на средиземноморския район, няма нищо общо с населението от Средна и Северна Европа, а е тясно свързано с най-старото население на Мала Азия, където се заражда първата евразийска цивилизация в историята – но също и първата аграрна култура. И по такъв начин резултатите от тези изследвания поставят под въпрос господстващата досега теория, че носители на нашата култура и цивилизация били номадските народи. Така се потвърждава схващането, че възникването на духовната и материалната култура е непосредствено зависимо от развитието на аграрната култура при уседнало население – а номадските народи в най-

добър случай способстват за разпространението на тази култура, но много по-често те я унищожават.

Колкото еднозначни и решаващи проблематиката за етническия произход на европейските народи да са генетичните изследвания, още при публикуването им те биват поставени на остра критика от страна на засегнатите. А това са преди всичко някои обществени кръгове в Гърция и Русия, които виждат заплаха за своята националистична политика. Войнстващи гръцки националисти, които не искат да допуснат, че прадедите им са дошли през историческата епоха от Африка, започнаха в интернет и в печатната преса истинска война срещу представители на американската обществено-ност, поставили под въпрос мнимия изконен европейски произход на гръцкия етнос. И то въпреки факта, че италианските автори на посочената по-горе книга с резултатите от генетичните изследвания обявяват наречения от тях „Средиземноморски тип“ за гръцки, макар да е известно от историята, че в по-голямата част от територията, откъдето произлиза този тип, никога не са живели гърци – нещо известно на всеки образован европеец.

Не по-малко проблеми възникват и относно населението на Северното Причерноморие, което, подобно на населението от Югоизточна Европа и от източната част от Мала Азия, след Първата и отчасти след Втората световна война, в резултат на масови депортации, е променило основно етническия си състав. Що се отнася до тези райони, за в бъдеще меродавни ще останат единствено изследванията на палеогенетиката – които, разбира се, ще бъдат „редактирани“ от съответните страни.

Тъй като изследванията на генетиката засега затварят кръга на проблемите, изложени в началото на тази книга, ще трябва да отделим място и за тях в следващата част.

(следва)

От извора

www.otizvora.com